

容疑者 X の献身

กลอง
ซ่อนตาย

รักแท้ไร้เงื่อนไขจากชาตกร
เมื่อคณิตคิดปมผูกเงื่อนลวงตา

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
อิศเรศ กองปัสโนว์ แพล

容疑者 X の献身

เกลสวง
ชอนตาย

อิงาซีโนะ เคโงะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโนว์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

“กลลวงซ่อนตาย” ผลงานสืบสวนดราม่าสุดตราตรึงที่สร้างปรากฏการณ์แห่งความประทับใจ การันตีด้วยรางวัล Naoki Award ครั้งที่ 134 ในปี 2005 และรางวัลอื่นๆ อีกมากมาย

เล่มที่ผู้อ่านกำลังทอดสายตาดูอยู่นี้ เป็นกลลวงซ่อนตาย ฉบับฉลองยอดขาย 100 ล้านเล่มในญี่ปุ่น จากนักเขียนสุดอัจฉริยะอาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะ และขอแสดงความคารวะกับนักเขียนคุณภาพแห่งวงการวรรณกรรมญี่ปุ่นตรงนี้

กลลวงซ่อนตาย เป็นเรื่องราวที่เมื่ออ่านแล้ว ต้องตั้งคำถาม นิยามความรัก เป็นแบบไหนกันแน่ ความรู้สึกอันบริสุทธิ์นี้เป็นเกราะปกป้องความผิดได้เสียหรือ? แต่ความจริงชวนหวั่นไหว เมื่อทำผิดคงยากที่จะมีสูตรลัดไม่รับผิด ในที่สุดเหนือฟ้ายังมีฟ้า

ความสนุกและความท้าทายได้เริ่มขึ้นอีกครั้งเมื่อเกิดคดีฆาตกรรมศพนิรนามที่ทำให้นักฟิสิกส์แห่งห้องวิจัยหมายเลข 13 ต้องออกโรงแก้โจทย์ที่สร้างขึ้นด้วยอัจฉริยะคณิตศาสตร์ สูตรคำนวณจะแก้ด้วยหลักการวิทยาศาสตร์ได้อย่างไร เชือดเฉือนแต่ละตัว บีบคั้นแต่เอาใจช่วย กลลวงที่สร้างขึ้นในครั้งนี้จะปิดฉากลงอย่างไร บทสรุปคงไม่เจ็บปวดเป็นการตอบแทนใช่หรือไม่

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ขอส่งกระดาศำตอบให้ผู้อ่านทุกท่านไขโจทย์แห่งความจริงคลายเงื่อนที่ลวงตานี้ให้สำเร็จ และบันทึกหุลาบแดงรักแท้ที่หัวใจมาตรกรด้วยกัน

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

หลังจากที่หันมาจับงานแปลนวนิยายและวรรณกรรมเป็นหลัก ผู้แปลก็มีโอกาสได้แปลงานของอ.สิงขรีโนะ เคโงะอยู่หลายเรื่องด้วยกัน ตั้งแต่เรื่อง “ปริศนาฆาตกรรมฝนดาวตก” เป็นเรื่องแรก หลังจากนั้นก็มีเรื่อง “ตายวันแต่ง”, “ปานิทรา” และได้มีโอกาสเป็นบก.เล่มให้กับนิยายเรื่อง “บ้านดับจิต” ซึ่งเป็นของนักเขียนท่านเดียวกัน

ในการแปลงานของอ.เคโงะนั้น เป็นการแปลที่สนุกสนานและลื่นไหลสำหรับผู้แปล ด้วยสไตล์การเขียนของท่านที่เป็นแบบตะวันตก และเป็นกึ่งๆ การเขียนบทภาพยนตร์ จึงช่วยให้เห็นภาพได้ชัดเจนและถ่ายทอดออกมาได้อย่างราบรื่น

ในฉบับแปลนั้น อาจจะมีศัพท์ภาษาไทยบางคำที่ผู้แปลใช้ ซึ่งผู้อ่านอาจจะไม่คุ้นเคย ในการแปลนวนิยายนั้น การตระหนักในความแตกต่างด้านภาษาเป็นสิ่งสำคัญ ภาษาญี่ปุ่นนั้นจะมีคำศัพท์ที่ใช้โดยทั่วไปค่อนข้างจะจำกัด คำศัพท์แต่ละคำจึงค่อนข้างจะถูกใช้ครอบคลุมความหมาย อารมณ์ หรือบริบทค่อนข้างจะกว้าง ขณะที่ภาษาไทยนั้นเป็นภาษาคำโดดซึ่งการประกอบคำสามารถทำได้ง่าย ๆ ในวงการวรรณกรรมนั้น เราจึงมีคำศัพท์ที่ค่อนข้างจะหลากหลายและตรงตัวตามความหมายหรือตามอารมณ์ของศัพท์นั้นๆ ให้เลือกใช้

แต่หลายปีที่ผ่านมา นั้น คำศัพท์ไทยที่ถูกใช้ในการเขียนการแปลค่อนข้างจะถูกจำกัดลง มีคำศัพท์และสำนวนไทยจำนวนมากที่หายไปจากความคุ้นเคยของนักอ่าน ทำให้การสื่ออารมณ์จากต่างภาษาทำได้ไม่สุด หนึ่งในสิ่งที่ผู้แปลพยายามทำอยู่ก็คือค่อยๆ แนะนำคำศัพท์และสำนวนเหล่านั้นกลับมาอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ทางภาษา แต่หากมีศัพท์หรือสำนวนใดที่ผู้อ่านไม่ทราบหรือไม่เข้าใจก็ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ในการแปลนิยายเรื่องนี้ ผู้แปลใช้สไตล์แปลแบบ “แปลและเรียบเรียง” เพื่อดึงอารมณ์ของเรื่องให้ออกมาได้อย่างเต็มที่และเพื่อความลื่นไหลในการอ่าน หวังใจว่าจะสามารถสร้างความเพลิดเพลินและความบันเทิงให้ได้อย่างที่ควรจะเป็น ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านไว้ ณ ที่นี้

อิศเรศ ทองปัสโกณวิ

Copyright

Copyright

เจ็ดโมงเช้าสามสิบห้านาที อิชิงามิออกจากอะพาร์ตเมนต์เช่นเคย
แม้ย่างเข้าเดือนมีนาคมแล้ว แต่สายลมยังคงหนาวเหน็บ เขาหุบ
กางใต้ผ้าพันคอพลางออกเดิน ก่อนจะออกไปยังถนนก็เหลือบมอง
ที่จอดจักรยานแวบหนึ่ง ตรงนั้นมีจักรยานจอดเรียงรายหลายคัน แต่ไม่มี
จักรยานคันสีเขียวที่ใจเขาพะวงถึงอยู่

เดินลงใต้ประมาณยี่สิบเมตร ก็จะออกไปถึงถนนใหญ่ คือถนนชินโอ
ฮาชิ และหากเลี้ยวซ้ายไปทิศตะวันออก ก็จะมุ่งหน้าไปเขตเอโดงาวะ แต่
ถ้าไปทิศตะวันตก จะออกไปยังนิฮมบาชิ ก่อนถึงนิฮมบาชิ มีแม่น้ำสึมิตะ
ไหลผ่าน และสะพานที่ข้ามแม่น้ำนี้ก็คือสะพานชินโอฮาชินั่นเอง

ถ้าเดินดังตรงลงไปทางใต้จะเป็นเส้นทางไปที่ทำงานของอิชิงามิซึ่ง
สั้นที่สุด เพียงเดินไปไม่กี่ร้อยเมตรก็จะโผล่ไปเจอสวนสาธารณะคิโยสึมิ และ
โรงเรียนเอกซนที่อยู่ด้านหน้าสวนนั้นก็คือที่ทำงานของครูสอนคณิตศาสตร์
อย่างเขานั่นเอง

พออิชิงามิเห็นไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีแดง เขาก็เลี้ยวขวา มุ่งหน้าไป
สะพานชินโอฮาชิ สายลมพัดเสื้อโค้ตกระพือพื้พับ เขาล้วงมือทั้งสองลง
ในกระเป๋าเสื้อ โนมัตวไปข้างหน้า ส่งแรงยันไปที่เท้า

เมฆหนาปกคลุมท้องฟ้า แม่น้ำสึมิตะสะท้อนสีสนั่นจนดูราวกับ
ขุ่นไปด้วย เรือลำเล็กแล่นขึ้นไปต้นน้ำ อิชิงามิเหม่อมองภาพนั้นพลางเดิน
ข้ามสะพานชินโอฮาชิ

พอข้ามสะพานไปแล้ว เขาก็เดินลงบันไดที่อยู่เลยตีนสะพานลงไป แล้วลอดใต้สะพาน ออกเดินเลียบแม่น้ำสี่มิตะ สองฟากฝั่งแม่น้ำมีทางเดินเล่น อย่างไรก็ตามก็ตีครอบครัวหรือคู่รักที่พากันมาเดินเล่นหย่อนใจนั้น แทบไม่มีใครเดินเลยขึ้นไปจากสะพานคิโยสึบาชิที่อยู่ถัดจากนั้นจนมาถึงใกล้ๆ สะพานชินโอะฮาชิเลยแม้ในวันหยุด หากลองเดินมาถึงจุดนี้ก็จะเข้าใจได้ทันทีว่า สาเหตุเพราะแถบนี้มีที่อยู่อาศัยซึ่งคลุมด้วยผ้าพลาสติกสีน้ำเงินของพวกคนไร้บ้านตั้งเรียงรายเป็นแถว อาจเป็นไปได้ว่ามีทางด่วนตัดผ่านเหนือหัว ที่ตรงนี้จึงเหมาะจะใช้อาศัยหลบลมฝน หลักฐานคือฝั่งตรงกันข้ามของแม่น้ำนั้นไม่มีกระต๊อบอยู่เลยแม้แต่หลังเดียว แต่แน่นอนว่าอาจมีปัจจัยอื่นร่วมด้วย เช่น การที่พวกเขาอยู่รวมตัวกันจะเป็นประโยชน์มากกว่า

อิซิงามิเดินทอดน่องผ่านหน้ากระต๊อบสี่ฟ้าไป กระต๊อบพวกนั้นสูงอย่างมากแค่เท่าตัวคน บางหลังก็สูงแค่เอว จนน่าจะเรียกว่ากล่องมากกว่ากระต๊อบ แต่คงเพียงพอแล้วถ้าแค่อาศัยซุกหัวนอน ใกล้ๆ กับกระต๊อบหรือกล่องเหล่านั้นมีที่ตากผ้าแขวนไว้ราวกับนัดกันไว้ บ่งบอกว่าที่นี้แหละคือพื้นที่เพื่อใช้ชีวิต

ชายคนหนึ่งยืนพิงราวกันที่สร้างไว้ตรงทำนบกั้นน้ำ เขากำลังแปร่งฟัน อิซิงามิเคยเห็นหน้าเขาบ่อยๆ อายุน่าจะเกินหกสิบ ผมมีหงอกขาวแซมรอบไว้ด้านหลัง ชายคนนี้คงไม่คิดจะทำงานกะมั่ง เพราะหากคิดจะหางานทำละก็ สายโด่งปานนี้แล้วคงไม่มัวเฝ้าระเหยอย่างนี้หรอก สำนักงานจัดหางานเริ่มต้นวันกันตั้งแต่เช้า แต่เขาก็ไม่คิดจะไป ต่อให้มีใครแนะนำงานให้ ถ้าเจ้าตัวยังไว้ผมยาวตามใจชอบแบบนี้ คงไม่ได้ไปแม้กระทั่งสัมภาษณ์หรอก แต่ก็นั่นแหละ อายุเท่านั้นแล้ว โอกาสที่จะมีใครแนะนำงานให้คงแทบเป็นศูนย์เช่นกัน

ใกล้ๆ กับรั้วนอนตรงนั้น มีชายคนหนึ่งบุบกระป๋องจำนวนมากอยู่ อิซิงามิเห็นภาพนี้มาหลายต่อหลายครั้ง จึงได้แอบตั้งฉายาให้เขาว่า

‘มนุษย์กระป๋อง’ อายุน่าจะราวห้าสิบปี กระป๋องที่วางอยู่รอบตัวถูกจัดเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ ทั้งเจ้าตัวยังมีจักรยานอีกต่างหาก คงใช้เพื่อเพิ่มความคล่องตัวเวลาออกไปเก็บรวบรวมกระป๋องเป็นแน่ ดูจากตำแหน่งซึ่งอยู่ริมสุดของชุมชนแถมยังอยู่เกือบในสุด น่าจะเป็นที่หนึ่งพิเศษของชุมชนคนไร้บ้านนี้ อิชิงามิจึงเล็งว่า ‘มนุษย์กระป๋อง’ คงเป็นรุ่นใหญ่ของคนกลุ่มนี้

เลยไปเล็กน้อยจากเขตที่พักอาศัยผ้าพลาสติกสีน้ำเงิน มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงม้านั่ง สวมเสื้อโค้ตซึ่งเดิมทีน่าจะเป็นสีเบจแต่กระดำนกระด้างจนเกือบเป็นสีเทา ได้เสื้อโค้ตเขาสวมเสื้อแจ็กเก็ต และข้างใต้้นั้นเป็นเสื้อสีดำทำงาน อิชิงามิเดาว่าเขาน่าจะพกนกไท่ใส่ไว้ในกระเป๋าสีเสื้อโค้ต อิชิงามิตั้งชื่อเขาในใจว่า ‘นายช่าง’ เพราะเมื่อวันก่อนเห็นเจ้าตัวนั่งอ่านนิตยสารอุตสาหกรรมอยู่ เขาตัดสินใจสนทนากับเขาจนเห็นหน้า แสดงว่า ‘นายช่าง’ คงยังไม่เลิกล้มที่จะหาทางกลับเข้าทำงานใหม่ วันนี้ก็อาจคิดจะไปสำนักงานจัดหางาน แต่ก็คงหางานไม่ได้หรอก ถ้าเขาอยากหางานจริงๆ จะต้องทิ้งศักดิ์ศรีให้ได้เสียก่อน อิชิงามิเพิ่งเคยเห็น ‘นายช่าง’ ประมาณสัปดาห์ก่อน เขาน่าจะยังไม่คุ้นเคยกับชีวิตที่นี่ ปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตในเต็นท์สีน้ำเงินไม่ได้ ถึงได้มานั่งจ่อมอยู่ตรงนี้ ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรกับชีวิตคนไร้บ้านดี

อิชิงามิเดินเลียบแม่น้ำสีมิดะต่อไป ขณะใกล้จะถึงสะพานคิโยสึบาชิ เขาเจอหญิงชราคนหนึ่งสูงชันขมิ้นดัชขุนสามตัวเดินเล่นผ่านมา พวกมันสวมปลอกคอสีแดง ฟ้ำ และชมพู พอเข้าไปใกล้ หล่อนก็สังเกตเห็นอิชิงามิจึงส่งยิ้มและโค้งให้เบาๆ เขาก็โค้งกลับ

“อรุณสวัสดิ์ครับ” เขาเป็นฝ่ายทักขึ้นก่อน

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ เข้านี้ก็หนาวนะคะ”

“ใช่เลยครับ” เขานึกหน้าขณะที่เดินผ่านด้านข้างสุภาพสตรีชราไป หล่อนทักว่า “ไปตีมาดินะคะ ดูแลตัวเองด้วย” ซึ่งเขาตอบรับว่า “ครับ” พลางพยักหน้าแรง

เขาเคยเห็นหล่อนหัวถูงของร้านสะดวกซื้อ ในฤดูเหมือนจะมี แชนดริช คงเป็นมือเช้า อิซิงามิจึงฟันธงว่าหล่อนน่าจะอยู่คนเดียว คงอาศัยอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ ก่อนหน้านี้อีกเคยเห็นหล่อนสวมรองเท้าแตะออกมา ถ้าสวมรองเท้าแตะก็คงขับรถไม่ได้ ไม่มีคูชีวิต อาศัยอยู่กับสุนัขสามตัวที่แมนชั่นใกล้ๆ แกมยังเป็นห้องที่ค่อนข้างกว้างเสียด้วย จึงเลี้ยงสุนัขได้ถึงสามตัว และเพราะมีเจ้าสุนัขสามตัวนี้แหละ หล่อนจึงไม่อาจย้ายไปห้องอื่นที่เล็กกว่าได้ แม้จะผ่อนห้องหมดแล้ว แต่ยังต้องจ่ายค่าส่วนกลางอยู่ จึงจำต้องใช้ชีวิตอย่างกระเหม็ดกระแหม่ หนำหนาวนี้หล่อนไม่ได้ไปร้านเสริมสวย และก็ไม่ได้ย้อมผมแล้วด้วย

อิซิงามิก้าวขึ้นบันไดก่อนถึงสะพานคิโยสึบาชิ ถ้าจะไปโรงเรียนก็ต้องข้ามสะพานตรงนี้ ทว่าเขากลับเดินไปทางตรงกันข้าม

มีป้ายร้านชื่อ ‘เบ็นเท็นเท’ หันเข้าหาถนน ที่นั่นเป็นร้านขายข้าวกล่องเล็กๆ อิซิงามิเปิดประตูกระจกออก

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ เชิญค่ะ” เสียงคุ่นหูและเป็นเสียงที่ทำให้เขารู้สึกสดชื่นได้เสมอดังลอยมาจากอีกฟากของเคาน์เตอร์ ฮานาโอกะ ยาสึโกะ ซึ่งสวมหมวกสีขาวกำลังส่งยิ้มมา

ในร้านไม่มีลูกค้าคนอื่น ยิ่งทำให้เขารู้สึกปลื้มปิติไปอีกชั้น

“อ้อ ขอข้าวกล่องตามใจเซฟ...”

“ค่ะ ข้าวกล่องตามใจเซฟที่หนึ่งนะคะ ขอขอบคุณที่อุดหนุนค่ะ”

หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริง แต่อิซิงามิไม่รู้ว่หล่อนมีสีหน้าเช่นไร เพราะแม้แต่ก้มมองกระเป๋าสตางค์ก็เห็นหน้าหล่อนไม่ถนัด อุตสาห์อยู่ใกล้ๆ กันทั้งที ใจหนึ่งก็อยากชวนคุยเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากการสั่งข้าวกล่อง แต่ก็นึกหัวเรื่องไม่ออกสักอย่าง

จนกระทั่งตอนจ่ายค่าอาหาร ถึงได้ลองเอ่ยปากพิมพ์ว่า “หนาวจังนะครับ” แต่เสียงของเขากลับถูกเสียงเปิดประตูของลูกค้าคนถัดไปกลบไปเสีย และดูเหมือนความสนใจของยาสึโกะก็เบนไปอยู่ที่นั่นแทน

อิชิงามิถือข้าวกล่องออกมาจากร้าน และคราวนี้จึงได้มุ่งหน้าไปยังสะพานคิโยสึบาชิจริงๆ เสียที ต้นเหตุที่เขาเดินอ้อมมาตั้งไกลคือร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ นี่เอง

เมื่อเลยเวลาเดินทางไปทำงานในช่วงเช้า ร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ก็เริ่มจะว่าง เห็นว่าไม่มีลูกค้าเข้าร้าน แต่ในความเป็นจริงหลังร้านต้องเริ่มเตรียมของสำหรับช่วงกลางวัน เพราะมีบริษัทหลายแห่งที่ผูกปิ่นโตกับที่ร้าน ซึ่งต้องเร่งส่งอาหารให้ทันพักเที่ยง ช่วงที่ไม่มีลูกค้ายาสึโกะจึงต้องเข้าไปช่วยงานในครัวด้วย

ร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ประกอบด้วยสตาฟสี่คนรวมยาสึโกะ ผู้รับหน้าที่ประกอบอาหารและเป็นเจ้าของร้านคือโยเนซาวะและซาโยโกะซึ่งเป็นภรรยา งานส่งอาหารเป็นของคานะโกะที่เป็นพนักงานพาร์ทไทม์ งานขายของหน้าร้านส่วนใหญ่จึงถูกมอบหมายให้กับยาสึโกะคนเดียว

ก่อนมาทำงานนี้ ยาสึโกะเคยทำงานที่ในดัลลัสในเมืองคินชิโจ ส่วนโยเนซาวะเป็นหนึ่งในลูกค้าที่แวะเวียนไปเที่ยวที่นั่นอยู่บ่อยครั้ง กว่ายาสึโกะจะรู้ว่าซาโยโกะที่ถูกจ้างให้เป็นมาฆ่าของร้านนั้นเป็นภรรยาเขา ก็ตอนที่ยาสึโกะกำลังจะลาออกจากร้านแล้ว โดยรู้จากปากของเจ้าตัวซาโยโกะเอง

พวกลูกค้าพากันซุบซิบกันว่า “มาฆ่าซึ่งร้านเหล้ากลายเป็นเมียเจ้าของร้านขายข้าวกล่องเนี่ย ชีวิตคนเราเป็นอะไรที่คาดไม่ถึงจริงๆ แะะ” แต่จากที่ซาโยโกะเล่าให้ฟัง พวกหล่อนสองผัวเมียผืนอยากจะมีร้านขายข้าวกล่องมานานแล้ว หล่อนจึงต้องไปทำงานที่ร้านเหล้าเพื่อทำฝันให้เป็นจริงนี่แหละ

พอร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ เปิด ยาสึโกะก็มาดูแลตลาดเป็นครั้งคราว กิจการของร้านดูเหมือนไปได้ดี ผ่านไปปีเต็มๆ หลังจากเปิดร้าน หล่อนจึงถูกขอร้องให้มาช่วยงาน เพราะการทำร้านกันแค่สองคนผัวเมียดูเหมือนจะหนักเกินไปหน่อยทั้งด้านร่างกายและด้านรูปธรรมอื่นๆ

“ยาสี่โกะ ใช้ว่าเธอจะทำงานบริการได้ตลอดไป มิซาโตะจังกิโต แล้วด้วย อีกไม่นานเขาจะเก็บเรื่องที่คุณแม่ทำงานโฮสเทลไปเป็นปมด้อยเอานา”

พูดแบบนี้จะหาว่าฉันจู้จี้จ้านก็ช่างเถอะ ซาโยโกะเสริม

มิซาโตะเป็นลูกสาวคนเดียวของยาสี่โกะ เธอไม่มีพ่อ เพราะยาสี่โกะหย่ากับสามีเมื่อห้าปีก่อน ต่อให้ซาโยโกะไม่บอก ยาสี่โกะเองก็คิดอยู่ว่าปล่อยไว้แบบนี้ไม่ได้ เรื่องของมิซาโตะก็ด้วย หากคิดถึงอายุของตัวเอง แล้วก็ยากที่จะคิดว่าทางคลับจะยอมจ้างต่อไปเรื่อยๆ

สุดท้าย หล่อนครุ่นคิดเพียงวันเดียวก็ได้ข้อสรุป ทางคลับก็ไม่ได้รับเอาไว้ บอกเพียงว่า โชคดีจริงนะ หล่อนจึงรับรู้ได้ว่าคนรอบข้างต่างก็กังวลกับปลายทางชีวิตของโฮสเทลสูงวัยอยู่เหมือนกัน

หล่อนอาศัยจังหวะที่มิซาโตะกำลังจะขึ้นชั้นมัธยมต้นในฤดูใบไม้ผลิ ปีที่แล้ว ย้ายมายังอะพาร์ตเมนต์ที่อยู่ปัจจุบัน เพราะห้องที่เคยพักอาศัยอยู่ไกลจากร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ใบน้อย และต้องเริ่มงานตั้งแต่เช้าตรู่ต่างจากที่เคย ตื่นตั้งแต่หกโมงเช้า พอหกโมงครึ่งก็ขึ้นจักรยานคันสี่ล้อออกจากอะพาร์ตเมนต์

“ครูสอนมัธยมปลายคนนั้นนะ เข้านี้ก็มาอีกหรือเปล่า” ซาโยโกะร้องถามขณะพักกันอยู่

“มาแล้วนะสิ เขามาทุกวันไม่ใช่หรอ”

พอยาสี่โกะตอบ ซาโยโกะก็หันไปยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับสามี

“อะไรกัน พิลึกกันไปละ”

“แหม ไม่ได้มีลับลมคมในอะไรหรอก เราเพิ่งคุยกันเมื่อวานนี่เอง ว่าตาครูคนนั้นนะ แอบชอบเธออยู่หรือเปล่า”

“เอ” ยาสี่โกะผงะ ยกถ้วยน้ำชาค้าง

“อ้าว ก็เมื่อวานเธอลาหยุดใช่ไหมล่ะ แล้วครูคนนั้นนะ เขาก็ไม่ยก

มา ทั้งที่ปกติมาทุกวัน แต่ดันไม่มาเฉพาะวันที่เธอไม่อยู่ ไม่คิดว่ามันแปลก บ้างหรือไง”

“ไ้เรื่องแบบนั้นนะ บังเอิญมากกว่ามั้ง”

“แบบนั้นนะ ไม่น่าบังเอิญแล้วละมั้ง...เนอะ” ซาโยโกะหันไปขอความเห็นชอบจากสามี

โยเนซาวะยืมพลังพยักหน้ารับ

“จากที่ยายนี่บอก เขาทำแบบนั้นมาตลอดเลย วันไหนที่ยาสีโกะจ้งหยุด ครูคนนั้นจะไม่มาซื้อข้าวกล่อง ฉันก็ตังใจๆ มาตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว มาแน่ใจเอาเมื่อวานนี้เอง”

“นอกจากวันหยุดประจำแล้ว ฉันยังลาหยุดเป็นครั้งเป็นคราวด้วยนะ ไม่ได้เจาะจงวันเสียหน่อย”

“ถึงได้ยื่นน่าสงสัยเข้าไปใหญ่ไง ครูคนนั้นนะ อยู่บ้านใกล้ๆ กันไม่ใช่หรอ เขาน่าจะแอบดูตอนที่เธอออกมาทำงาน เพื่อให้แน่ใจว่าเธอหยุดหรือเปล่าไง”

“เอ่ แต่ตอนออกจากบ้านไม่เคยเจอกันเลยนะ”

“น่าจะแอบดูจากทางไหนสักแห่งนะแหละ อย่างทางหน้าต่างเงี้ย”

“ดูทางหน้าต่างไม่น่าเห็นนะฉันว่า”

“แหม ไม่เห็นเป็นไรเลย ถ้าเขามีใจจริงๆ ละก็ เดี่ยวคงหักทลายมาเองนะแหละ เขาเป็นว่าสำหรับพวกเรา ได้ลูกค้าประจำมาคนหนึ่งเพราะยาสีโกะจ้งนี่แหละ ถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี จะว่าไปก็สมกับเป็นตัวเรียกแขกจากคินชิใจเลยนะเนี่ย” โยเนซาวะสรุปเอาดีๆ

ยาสีโกะยิ้มเจื่อนๆ ยกถ้วยขึ้นดื่มชาที่เหลือจนเกลี้ยง พลังนี้มาถึงเรื่องของครูกคนที่พูดถึงกันอยู่

ชื่อสกุลเขาคืออิซิงามิ หล่อนเคยไปหักทลายในคืนที่ย้ายบ้านมา และก็ได้รู้ในตอนนั้นว่าเขาเป็นครูสอนชั้นมัธยมปลาย เป็นชายร่างอ้วนเตี้ย หน้า

กลมๆ ใหญ่ๆ ตาดีๆ เหมือนเส้นด้าย แถมผมสั้นและบางจึงคล้ายคนวัยใกล้ห้าสิบ แต่อายุจริงน่าจะอ่อนกว่านั้น ดูเหมือนเขาไม่ใส่ใจการแต่งเนื้อแต่งตัวนัก จึงใส่เสื้อผ้าแบบเดิมๆ ตลอด หน้าหนาวนี้เขามักสวมเสื้อสเวตเตอร์สีน้ำตาล แล้วสวมเสื้อโค้ตทับอีกที ซึ่งเป็นชุดที่สวมตอนมาซื้อข้าวกล่อง แต่กระนั้นดูเหมือนเจ้าตัวก็ไม่ละเลยเรื่องการซักผ้า เพราะบางครั้งเห็นเสื้อผ้าซักตากออยู่บนระเบียงเล็กๆ ดูเหมือนเขาจะโสด และยาสึโกะก็คิดว่าเขาน่าจะไม่เคยผ่านการแต่งงานมาเลย

แม้ได้ฟังว่าครูคนนั้นมีใจให้ตัวเอง แต่ยาสึโกะไม่ได้ตื่นเต้นแต่อย่างใด เพราะสำหรับหล่อน แม้จะรับรู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของเขา แต่ก็ไม่ได้สนใจเป็นพิเศษ ไม่ต่างจากรอยร้าวบนผนังอะพาร์ตเมนต์ และเพราะตนมีความเชื่อฝังหัวว่าไม่จำเป็นต้องไปสนใจอะไรอีก

ถ้าเจอหน้าก็แค่ทักทาย เคยปรึกษาเรื่องดูแลส่วนกลางของอะพาร์ตเมนต์กันบ้าง แต่ยาสึโกะแทบไม่รู้เรื่องอะไรของเขาเลย ถึงขั้นที่เพิ่งรู้ไม่นานนี้ว่าเขาเป็นครูสอนคณิตศาสตร์ เพราะบังเอิญไปเห็นกองเอกสารวิชาคณิตศาสตร์เก่าๆ มัดด้วยเชือกวางไว้ที่หน้าประตู

ถ้าเขาไม่มาชวนออกเดทก็ดีหรอก ยาสึโกะคิด และแอบยืมแท่งทันที ถ้าเกิดถูกคนทำทางหัวรั้นแบบนั้นชวนออกเดทละก็ ไม่รู้เหมือนกันว่าจะดีสิน่าแบบไหนคุยด้วยดี

เวลาก่อนเที่ยงงานก็ยุ่งขึ้นอีกครั้งอย่างที่เคย จะไปฝึกสุดตอนเลยเที่ยงตรง แล้วก็ขาลงอีกทีตอนบ่ายโมง ซึ่งเป็นรูปแบบนี้อยู่เสมอ

ขณะที่ยาสึโกะเปลี่ยนม้วนกระดาษที่เครื่องคิดเงิน ประตูกระจกก็เปิดออก มีใครบางคนเข้ามา หล่อนร้องทัก “เชียวคะ” พลางหันไปมองหน้าลูกค้า แล้วก็ต้องตัวแข็งค้างทันที ตาเบิกกว้าง เสียใจไม่หลุดออกจากปาก

“ท่าทางสบายดีนี่” ชายคนนั้นส่งยิ้มให้ แต่ดวงตานั้นชุ่มมัวดำมืดมิด “คุณ...มาที่นี่ได้ไง”

“ไม่เห็นต้องตกอกตกใจขนาดนี้เลยนี่นา กะอีแค่ที่อยู่ของเมียเก่า
นะ ถ้าฉันอยากหาเมื่อไหร่ก็หาเจอ” ชายคนนั้นล้วงสองมือในกระเป๋าเสื้อ
จัมเปอร์สีกรมท่า เหลียวมองไปรอบๆ ร้าน เหมือนกำลังสอดสายสายตามองหาอะไรสักอย่าง

“ป่านนี้แล้วยังมีธุระอะไรอีก” ยาสีโกะพูดเสียงเข้ม แต่ออมเสียงไว้
ไม่ยอมให้สองสามีภรรยาโยนชวาระที่อยู่หลังร้านได้ยินเข้า

“ไม่ต้องหน้านี้ว่ควัชมวดอย่างงั้นก็ได้ นานๆ ได้เจอกันที่ ผื่นยั้มให้
หน่อยไม่ได้หรือไง หา?” ชายคนนั้นยังคงแหยะยิ้มน่ารังเกียจ

“ถ้าไม่มีธุระก็กลับไปซะ”

“ก็มีธุระนะสิถึงได้มา มีธุระสำคัญที่ต้องขออ้อนวอน แอบออกไป
หน่อยได้ไหม”

“พูดอะไรบ้าๆ คุณก็รู้ไม่ใช่หรือไงว่าฉันทำงานอยู่” พอดตอบไปแบบนั้น
ยาสีโกะก็ฉุกคิดได้ว่าไม่น่าเลย เพราะจะทำให้อีกฝ่ายพานเข้าใจไปว่าหาก
ไม่ใช่เวลาทำงานก็คุยกันได้

ชายคนนั้นแลบลิ้นเลียริมฝีปาก “แล้วงานเลิกก็โง่งล่ะ”

“ฉันไม่อยากฟังเรื่องของคุณ ขอร้องละ กลับไปเถอะ แล้วไม่ต้อง
โผล่มาอีกเลยนะ”

“ใจร้ายจัง”

“แหงสิ”

ยาสีโกะเบนสายตาไปหน้าร้าน แอบหวังให้มีลูกค้าเข้ามาบ้าง แต่
ก็ไม่มีคนเข้ามาเลย

“ถ้าเธอใจจัดใจดำแบบนี้ก็ช่วยไม่ได้ งั้นฉันลองไปทางโน้นดูบ้างดี
กว่า” ชายคนนั้นเกาหลังคอ

“อะไรยะ ทางโน้นที่ว่านะ” ชักสังหรณ์ไม่ได้

“อ้าว ถ้าเมียไม่ยอมคุยด้วย ก็ต้องไปเจอลูกสาวเท่านั้นไม่ใช่หรือไง

โรงเรียนอยู่ใกล้ๆ นี่เองใช่ไหมล่ะ” เขาเอ่ยคำพูดที่ยาสึโกะหวั่นเกรงอยู่ ออกมา

“อย่านะ อย่าไปเจอเด็กคนนั้น”

“ถ้าฉันเธอก็ทำอะไรหน่อยสิ ฉันน่าจะทำได้อยู่แล้ว”

ยาสึโกะถอนใจเฮือก อยากไล่ตะเพิดชายคนนี้ไปให้พ้นๆ หน้า

“ฉันต้องทำงานถึงหกโมงเย็น”

“ตั้งแต่เข้ายันหกโมงเลยเหรอ ขยันทำงานจริงนะ”

“ไม่เกี่ยวกับคุณนี่”

“งั้น ให้มาที่นี้ตอนหกโมงใช่ไหม”

“ไม่ต้องมาที่นี้ เลี้ยวขวาที่ถนนหน้าร้านแล้วเดินตรงไป จะเจอสี่แยกไฟแดงใหญ่ ข้างหน้ามีภัตตาคารครอบครัวยอยู่ คุณไปที่นั่นตอนหกโมงแล้วกัน”

“เข้าใจแล้ว ยังไง ก็ต้องไปให้ได้ละ ชินไม่ไปละก็-”

“บอกว่าไปก็ต้องไปสิ รีบออกไปได้แล้ว”

“รู้แล้วนะ ใจจิตใจจริงๆ” ชายคนนั้นเหลียวมองรอบๆ ร้านอีกครั้ง ก่อนออกไป เขากะแทกปิดประตูตอนเดินออก

ยาสึโกะยกมือขึ้นกุมหน้าผาก เริ่มปวดหัวตุบๆ แถมด้วยอาการคลื่นไส้ ความสิ้นหวังค่อยๆ แผ่ขยายขึ้นมาในอก

หล่อนแต่งงานกับโทงาชิ ชินจิ เมื่อแปดปีก่อน ตอนนั้นยาสึโกะยังทำงานโฮสเทลอยู่ที่อาคารซากะ เขาเป็นแขกคนหนึ่งที่วนเวียนไปที่ร้าน

โทงาชิเป็นเซลล์ขายรถยนต์นอก กำลังรวบรวบผู้ซื้อของขวัญแพงๆ มาประเคนให้บ้างละ พาไปภัตตาคารหรูๆ บ้างละ ตอนที่เขาขอแต่งงาน หล่อนรู้สึกว้าวกับตัวเองเป็นจุลีย โรเบิร์ตในเรื่อง “พริตตี้แมน - ผู้หญิงบานฉ่ำ” ตอนนั้นยาสึโกะกำลังเหนื่อยกับชีวิตที่ล้มเหลวจากการแต่งงานครั้งแรกจนต้องทำงานเพื่อเลี้ยงลูกสาวคนเดียว

ตอนแต่งงานกันใหม่ๆ ชีวิตก็มีความสุขดี โหงาซิมิรายได้มั่นคง ยาสิโกะจึงวางมือจากงานบริการได้ แกรมเขายังเอ็นดูมิซาโตะ ลูกก็พยายามจะยอมรับเขาเป็นพ่อ

แต่หายนะก็มาถึงอย่างกะทันหัน โหงาซิมิถูกบริษัทไล่ออก สาเหตุเพราะเรื่องที่ยักยอกเงินบริษัทมานานแต่บริษัทไม่ฟ้องเพราะพวกหัวหน้าเกรงว่าจะถูกสอบสวนเรื่องความรับผิดชอบในการดูแลลูกน้อง จึงได้ช่วยกันปกปิดเอาไว้ ถึงได้ไม่เกิดเรื่องใหญ่โต เงินที่โหงาซิมิเอามาใช้สุรุ่ยสุร่ายที่อาคาซากะก็คือเงินสกปรกเหล่านี้เอง

หลังจากนั้น โหงาซิมิก็กลายเป็นคนละคน เรียกว่าแสดงสันดานเดิมออกมามากกว่า ไม่ยอมทำงานทำการ ถ้าไม่นอนเซง ก็ออกไปเล่นการพนัน พอหล่อนบ่นเรื่องนั้น เขาก็ใช้ความรุนแรง ดืมห่ำมากขึ้น เมาแฉ่ประจำ สายตาเกรี้ยวกราด

เป็นธรรมดาที่ยาสิโกะต้องออกไปทำงานอีกครั้ง แต่พอได้เงินมา ก็ถูกโหงาซิมิใช้กำลังแย่งไป เมื่อหล่อนแอบซ่อนเงิน วันเงินเดือนออกเขาก็ถึงขั้นไปรับเงินที่ร้านโดยผลการตดหน้าหล่อน

มิซาโตะเริ่มหวาดกลัวพ่อเลี้ยง ไม่ยอมอยู่กับสองคนที่บ้าน บางครั้งเธอถึงกับตามไปถึงร้านที่ยาสิโกะทำงานอยู่

ยาสิโกะขอหย่าจากโหงาซิมิ แต่เขากลับไม่ยอมฟัง ขึ้นไปรบเร้าก็จะโดนสวนกลับด้วยความรุนแรง หลังจากกลัดกลุ้มถึงที่สุด หล่อนไปปรึกษา กับทนายความที่ลูกค้าแนะนำให้ และด้วยฝีมือของทนายความคนนั้น โหงาซิมิก็จำใจประทับตราใบหย่าให้ ดูเหมือนเขาจะรู้ว่าถ้าหากต้องขึ้นศาล นอกจากตัวเองไม่มีทางชนะแล้ว ดีไม่ดีอาจถูกเรียกร้องให้จ่ายค่าชดเชยอีกต่างหาก

แต่ปัญหาไม่ได้จบแค่นั้น หลังจากหย่าขาดกันแล้ว โหงาซิมิก็ยังมาปรากฏตัวต่อหน้าพวกยาสิโกะอยู่บ่อยๆ ทุกครั้งมาด้วยเรื่องเดิมๆ อ้อนวอน

ว่าจะปรับปรุงตัว จะกลับไปทำงานทำการ ขอกลับมาคืนดีกันได้หรือเปล่า พอยาสึโกะเลียงหลบ เขาก็เปลี่ยนเป้าหมายไปดักกรอมิซาโตะหน้าโรงเรียน แทน

พอเห็นโทงาซียอมลงทุนคุกเข่าอ้อนวอน แม้ระอาใจเพราะรู้ว่าเป็นแค่การเสแสร้ง แต่อาจเพราะยังมีเยื่อใยอยู่บ้าง ถึงอย่างไรก็เคยเป็นสามีภรรยากันมาก่อน ยาสึโกะเลยแผลใจอ่อนหยิบบิ้นเงินให้ ซึ่งพลาดไปถนัดใจ พอโทงาซิดำลึมรสความสำเร็จเข้าแล้ว ก็ยิ่งโผล่หน้ามาบ่อยขึ้น แม้แสดงท่าทีเจียมเนื้อเจียมตัว แต่ความหน้าด้านหน้าทนนั่นยิ่งหนักข้อกว่าเก่า

ยาสึโกะย้ายงานหนี เปลี่ยนที่อยู่ พามิซาโตะย้ายโรงเรียนแม่สงสารลูก หลังจากมาทำงานในคลับที่เมืองคินชิโจ โทงาซึกิไม่ได้โผล่มาอีก จากนั้นก็ย้ายอีกแล้วมาทำงานที่ร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ได้เกือบปี จนหล่อนเชื่อว่าหลุดพ้นจากเจ้าตัวช่วยคนนั้นเสียที

ไม่ควรทำให้สามีภรรยาโยนชားต้องวุ่นวาย ต้องไม่ให้มิซาโตะรู้ ไม่ว่าต้องทำอะไรก็ตาม ต้องหาทางทำให้ผู้ชายคนนั้นไม่โผล่มาอีกด้วยตัวเอง – ยาสึโกะมองนาฬิกาบนฝาผนัง ขณะตัดสินใจแน่วแน่

เมื่อถึงเวลานัด ยาสึโกะมุ่งหน้าไปยังภัตตาคารครอบครัว โทงาซึนั่งสูบบุหรี่อยู่ตรงที่นั่งริมหน้าต่าง บนโต๊ะมีถ้วยกาแฟวางอยู่ พอนั่งลง ยาสึโกะก็สั่งโกโก้กับพนักงานเสิร์ฟ หากสั่งซอฟต์แวร์ก็อย่างอื่นก็ได้ฟรี แต่หล่อนไม่คิดจะนั่งนานอยู่แล้ว

“แล้วธุระที่ว่า เรื่องอะไรละ” หล่อนจ้องหน้าโทงาซึพลาถถาม

เขาผุดยิ้มอ่อนๆ “แฮม จะรีบร้อนไปไหนกัน”

“ฉันเองมีเรื่องยุ่งออกเยอะเยะ ถ้ามีธุระละก็ว่ามาไวๆ”

“ยาสึโกะ” โทงาซึยื่นมือมา หวังจะแตะมือของหล่อน แต่พอสังเกตเห็น ยาสึโกะก็ชักมือหนี โทงาซึหยักมุมปากเป็นรอยยิ้ม “อารมณ์เสียจังนะ”

“ก็แน่สิ แล้วมีธุระอะไร ถึงได้เที่ยวตามตื้อฉันอยู่ได้”

“ไม่เห็นต้องพูดแบบนั้นเลยนี่นา เห็นแบบนี้ก็เถอะ ฉันจริงจังนะ”

“จริงจังตรงไหนยะ”

พนักงานเสิร์ฟยกโกโก้มากให้ ยาสีโกะยื่นมือไปยังถ้วยโกโก้ทันที ตั้งใจ
รีบดื่มให้เสร็จๆ จะได้ลุกหนีไปไวๆ

“เธอนะ ยังใสศดอยู่ไม่ใช่หรอ” โทงซิทำสายตาออกดื้อน

“เรื่องของฉัน ยังอะไรด้วย”

“เป็นผู้หญิงเลี้ยงลูกสาวคนเดียวมันลำบากนา หลังจากนั้นไปก็ยัง
ต้องใช้เงินเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำงานที่ร้านข้าวกล่องนั้นไปก็ไม่มีหลักประกัน
อนาคต เพราะงั้น ช่วยคิดอีกที่ได้ไหม ตอนนี้นั้นก็เหมือนสมัยก่อนแล้วนะ”

“ต่างกันตรงไหน? งั้นขอถามหน่อย เอาจริงเอาจังกับการทำงาน
อยู่จั้นหรอ?”

“เอาจริงเอาจังสิ หางานได้แล้วด้วย”

“เท่ากับว่าตอนนี้ยังไม่ได้ทำงานไม่ใช่หรือไง”

“บอกแล้วไงว่าได้งานแล้ว เริ่มงานเดือนหน้า บริษัทใหม่ก็จริง แต่
ถ้าเข้ารูปเข้ารอยได้เมื่อไหร่ ก็น่าจะช่วยให้พวกเธอสบายขึ้นได้”

“ไม่ต้องเลย ถ้าหาเงินได้ขนาดนั้น ไปหาคนอื่นก็ได้ไม่ใช่หรือไง
ขอร้องละ เลิกตามรังควานพวกเราเสียที”

“ยาสีโกะ ฉันต้องการเธอนะ”

โทงซิทื่นมือมาจะจับมือของหล่อนที่ถือถ้วยโกโก้อีกครั้ง หล่อน
สะบัดมือหนี แรงสะบัดทำเอาโกโก้กระโดดออกมานิดหน่อยใส่มือของ
โทงซิท เจ้าตัวอุทาน ร้อน! แล้วหดมือกลับทันที จากนั้นสายตาที่จ้องหล่อน
เขม็งก็ส่อแววเคียดแค้นขึ้นมา

“เลิกฝันเฟื่องเสียทีเถอะ คิดว่าพูดแบบนั้นแล้วฉันจะยอมเชื่อจั้น
หรอ ฉันไม่คิดจะกลับไปหาคุณอีกแม้แต่นิดเดียว ตัดใจเสียเถอะ เข้าใจ
หรือยัง”

ยาสึโกะลุกขึ้น โทงาชิจ้องมองหล่อนไม่พูดจา หล่อนเมินเฉยต่อสายตานั้น วางเงินค่าโกไถ่ลงบนโต๊ะแล้วเดินดิ่งไปทางประตู

หลังจากออกมาจากภัตตาคาร หล่อนก็ขึ้นจักรยานที่จอดไว้ข้างๆ แล้วปั่นออกไปทันที เพราะขึ้นไฉ่ไฉ่เดียวโทงาชิจะไล่ตามมาให้วุ่นวายอีก หล่อนขี่ตรงดิ่งไปตามถนนคิโยสึบาชิโคจิ พอข้ามสะพานคิโยสึบาชิก็เลี้ยวซ้ายทันที

แม้พูดในสิ่งที่ควรพูดไปแล้ว แต่ยาสึโกะไม่คิดว่าโทงาชิจะยอมเลิกరాແຕ່นั้น อีกไม่นานก็คงไปโผล่ที่ร้าน คอยตามตื้อหล่อน ในที่สุดก็ก่อความเดือดร้อนให้ทางร้าน หรืออาจไปโผล่ที่โรงเรียนซึ่งมีซาโตะเรียนอยู่ ผู้ชายคนนั้นแคว้อให้ยาสึโกะหมดความอดทนจนยอมแพ้ ประเมินว่าถ้าหล่อนแพ้เมื่อไหร่ก็ยอมให้เงินเอง

ยาสึโกะกลับไปถึงอะพาร์ตเมนต์ ลงมือเตรียมอาหารเย็น ซึ่งจริงๆ แล้วก็แค่อุ่นกับข้าวที่เหลือจากร้าน แต่กระนั้น ยาสึโกะก็ชะงักมืออยู่บ่อยๆ เพราะภาพจินตนาการร้ายๆ ในใจคอยจะขยายตัวกลายเป็นความฟุ้งซ่านอยู่เรื่อย

ใกล้ถึงเวลาที่มิซาโตะจะกลับมาแล้ว เธออยู่ชมรมแบดมินตัน หลังจากซ้อมเสร็จก็จะคุยเล่นกับเพื่อนๆ ในชมรม แล้วค่อยกลับบ้าน เธอมักกลับถึงบ้านหนึ่งทุ่มกว่า

จู่ๆ อินเทอร์เน็ตที่ประตูก็ดังขึ้น ยาสึโกะเดินไปที่ซานเข้าห้องอย่างรวดเร็ว ระวัง ระวัง ก็มีซาโตะน่าจะมีบุญเจออยู่นี่นา

“คะ” ยาสึโกะถามจากด้านหลังของประตู “ใครหรอคะ”

ทั้งช่วงนิดหนึ่ง ก็มีเสียงตอบกลับมาว่า “ฉันเอง”

ยาสึโกะรู้สึกกราวกับเบื้องหน้าสายตามืดทมิฬ สัปดาห์นี้ไฉ่ไม่มีผิด โทงาชิตามกลืนมาถึงอะพาร์ตเมนต์นี้จนได้ อาจแอบสะกดรอยหล่อนมาจากร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ก็ได้

พอยาสีโกะไม่ตอบ โทงาซึกิเริ่มทูปประตู่ “เฮ้”

หล่อนส่ายหน้าพลางเปิดประตู่ แต่ไม่ปลดโซ่คล้องประตู่ออก

พอแง้มประตู่ออกกราวสิบเซนติเมตรก็เห็นหน้าโทงาซึกิอยู่ปากตรงกัน
ข้ามทันที เขาแสบะยั้ม เห็นฟันเหลืองอ๋อย

“กลับไปซะ ตามมาถึงนี่ทำไม”

“ฉันยังคุ้ยไม่จบเลย เธอใจร้อนไม่เปลี่ยนเลยนะ”

“ฉันบอกแล้วไงว่าอย่ามาวุ่นวายอีก”

“แค่ฟังให้จบก่อนมันจะอะไรนักหนา เอาเป็นว่าขอเข้าไปข้างใน
หน่อยเถอะ”

“ไม่ได้ กลับไปซะ”

“ถ้าไม่ยอมให้เข้า ฉันจะรออยู่ตรงนี้ มิซาโตะจวนจะกลับมาแล้วมั้ง
ถ้าคุยกับเธอไม่ได้ ฉันคุยกับเด็กนั่นก็ได้”

“เด็กคนนั้นเกี่ยวอะไรด้วย”

“งั้นก็ให้ฉันเข้าไปสิ”

“ฉันจะโทร.แจ้งตำรวจนะ”

“โทร.เลยสิ เชิญตามสบาย กะอีแค่แวะมาเจอเมียที่แยกทางกันมัน
ผิดตรงไหน ตำรวจต้องเข้าข้างฉัน บอกว่า คุณนาย แค้ให้เขาเข้าห้องไม่
เห็นจะเป็นอะไรเลย”

ยาสีโกะกัดริมฝีปาก ถึงเจ็บใจ แต่ก็ใช้อย่างที่โทงาซึกิพูด ก่อนหน้านี้อ
หล่อนก็เคยโทร.แจ้งตำรวจ แต่พวกประดานั้นไม่เคยช่วยหล่อนเลยแม้แต่
ครั้งเดียว

นอกจากนี้ หล่อนก็ไม่อยากมีเรื่องอะอะวุ่นวายในตอนนี้อยู่ เพราะขอ
เช่าอะพาร์ตเมนต์โดยไม่มีผู้ค้ำประกัน ถ้าเกิดมีข่าวลืออะไรขึ้นมา อาจถูก
ไล่ตะเพิดออกไปก็ได้

“เสร็จแล้วรีบกลับไปเลยนะ”

“รู้แล้วนะ” ใบหน้าโทงาชิส่อแววผยองในชัยชนะ

หลังปลดโซ่คล้องประตูล้อบนเปิดประตูออกอีกครั้ง โทงาชิถอดรองเท้าพลาซงเหลียวไปรอบๆ ห้อง แพลนห้องเป็นแบบ 2K พอเข้ามาก็เจอห้องญี่ปุ่นขนาดหกลืบ ทางขวามือมีครัวเล็กๆ ด้านในมีห้องญี่ปุ่นขนาดสี่ลืบ และถัดจากนั้นจะเป็นระเบียง

“แคบไปนิด เก้าไปหน่อย แต่เป็นห้องที่ไม่เลวเลยแฮะ” โทงาชิสอดเท้าเข้าไปใต้โต๊ะอุ่นขาที่อยู่กลางห้องหกลืบอย่างไม่เกรงใจ อุทานออกมาว่า “อ้าว ไม่ได้เปิดสวิตช์นี่นา” แล้วถือวิสาสะเปิดสวิตช์เครื่องทำความร้อนใต้โต๊ะ

“ฉันนะรู้ใต้คุณอยู่หรอก” ยาสึโกะยังยืนอยู่ ก้มมองโทงาชิ “ทำเป็นอ้างโน่นนี่ ลงท้ายก็จะเอาเงินอีกละสิ”

“อะไรกัน พุดแบบนี้หมายความว่า” โทงาชิล้วงซองบุญริเซเว่นสตาร์ออกจากกระเป๋าเสื้อจัมเปอร์ จูบุญริด้วยไฟแช็กแบบใช้แล้วทิ้ง มองไปรอบๆ ดูเหมือนเพิ่งสังเกตว่าไม่มีที่เขี่ยบุญริ จึงโน้มตัวไปควานหากระบองเปล่าจากถังขยะเผาไม่ได้ แล้วเขี่ยเก้าบุญริลงโน้น

“จะมาไถเงินฉันไซ้ไหมละ เรื่องมันก็แค่นั้นไซ้ไหม”

“เอาเถอะ ถ้าเธอคิดอย่างนั้น จะว่าแบบนั้นก็ได้นะ”

“แม้แต่เบนเดียวฉันก็ไม่ให้”

“หืม จั๊นระอะ”

“กลับไปได้แล้ว ไม่ต้องโผล่มาอีก”

พอยาสึโกะโพล่งไป ประตูก็เปิดผางออก มิซาโตะในเครื่องแบบนักเรียนผลุบเข้ามา เธอเพิ่งรู้ว่าม่แวก จึงยืนตะลึงไปชั่วขณะ พอดตระหนักว่าแวกที่มาเป็นใคร ก็ผุดสีหน้าหวาดหวั่นผสมกับสิ้นหวัง ปล่อยแวกเกตแบดมินตันร่วงหล่นจากมือ

“มิซาโตะ ไม่ได้เจอกันนานเชียว โตขึ้นเยอะเลยนี่นา” โทงาชิเอ่ยอย่างสบายอกสบายใจ

มิชาโตะเหลือบมองยาสีโกะแวบหนึ่ง ถอดรองเท้าก็พาแล้วเข้าห้อง
ด้านในไปโดยไม่พูดไม่จา แล้วเลื่อนประตูปิดสนิท

โทงาชิเอ่ยปากซ้ำๆ

“เธอจะคิดยังไงก็ช่าง ฉันแค่อยากแก้ตัวใหม่ ขอแค่นี้ มันเลวร้าย
ขนาดนั้นเชียวนะหรือ”

“ก็บอกแล้วไม่ใช่หรือไม่ว่าฉันไม่ต้องการอะไรแบบนั้น คุณเองก็
เถอะ รู้อยู่แกล้งว่าถึงยังงั้นก็ไม่ยอม แต่ยกมาเป็นข้ออ้างจะมาอวดกับ
ฉันเท่านั้นแหละ”

น่าจะแทงใจดำ แต่โทงาชิไม่ตอบ หยิบรีโมตขึ้นมาเปิดทีวี เริ่มดู
อนิเมะ

ยาสีโกะถอนใจเฮือก เข้าไปในครัว กระเป๋าเงินอยู่ในลิ้นชักอ่างล้าง
ชาม หล่อนหยิบธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนออกมาสองใบ

“เอานี่ไป แล้วพอสักทีเถอะ” หล่อนวางเงินลงบนโต๊ะอุ่นชา

“อะไรเนี่ย ไหนเธอบอกว่าจะไม่ให้เงินงั้น”

“นี่แหละครั้งสุดท้ายแล้ว”

“ฉันไม่เอาหรอก ใจของแบบนี้”

“ยังงั้นก็ไม่คิดจะกลับไปมือเปล่าอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ คงอยากได้
มากกว่านี้ละสิ แต่พวกฉันก็ลำบาก”

โทงาชิจ้องเงินสองหมื่นเยน แล้วหันไปมองหน้ายาสีโกะ

“ช่วยไม่ได้แฮะ งั้นฉันยอมกลับก็ได้ แต่บอกไว้ก่อนนะ ว่าฉันไม่ได้
อยากได้เงิน แต่เธอเป็นคนยึดเยียดให้ฉันเองนา”

โทงาชิยึดธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนทั้งสองใบลงในกระเป๋าเสื้อจัมเปอร์
ทิ้งก้นบูหรือลังกระป๋องเปล่า แล้วดึงตัวออกจากโต๊ะอุ่นชา แต่แทนที่จะเดิน
ไปประตูทางออก กลับปรีเข้าไปห้องด้านใน เลื่อนประตูเปิดอย่างฉับพลัน
ได้ยินเสียงมิชาโตะที่อยู่ข้างในร้องเสียงหลง

“นี่คุณ ทำอะไรนะ” ยาสึโกะเสียงเซียว

“แค่ขอทักทายลูกเลี้ยงหน่อย รังเกียจหรือไง”

“ตอนนี้ไม่ใช่ลูกสาวหรืออะไรทั้งนั้น”

“เฮ้ย ไม่เห็นเป็นไรเลย แล้วเจอกันใหม่นะ มิซาโตะ” โทงาชิหันเข้าไปในห้อง แต่ยาสึโกะมองไม่เห็นว่าคุณสาวทำอะไรอยู่

ในที่สุดโทงาชิจึงยอมเดินไปทางประตูหน้า “โตขึ้นต้องสวยแน่ๆ เลยอยากเห็นจังแฮะ”

“พูดอะไรก็ไม่รู้ไร้สาระ”

“ไร้สาระเสียที่ไหน อีกสักสามปีก็หาเงินได้แล้ว ไม่ว่าที่ไหนๆ เขาก็ยอมจ้างน่า”

“เลิกพูดบ้าๆ ได้แล้ว รีบกลับไปซะ”

“จะกลับแล้วนะ แต่เฉพาะวันนี้ละ”

“อย่าเผลอม้าอีกนะ”

“อืม ยังไงดีนะ”

“นี่คุณ...”

“บอกไว้ก่อนนะ เธอหนีฉันไม่พ้นหรอก คนที่ต้องยอมแพ้คือเธอต่างหาก” โทงาชิหัวเราะเบาๆ แล้วก้มตัวลงสวมรองเท้า

ตอนนั้นเอง ก็มีเสียงดังมาจากด้านหลังของยาสึโกะ พอเหลียวไปดูก็เห็นมิซาโตะในชุดนักเรียนยืนอยู่ตรงนั้นแล้ว เธอกำลังฟาดอะไรบางอย่างลงมา

ยังไม่ทันที่ยาสึโกะจะห้ามหรือส่งเสียง มิซาโตะก็ทุบท้ายทอยของโทงาชิ เสียงดังแน่นอึ้ง เขาทรุดฮวบลงตรงนั้น

บางสิ่งร่วงหล่นจากมือของมิซาโตะ มันคือแจกันทองแดง ซึ่งเป็นของขวัญที่ได้มาในงานฉลองเปิดร้าน ‘เบ็นเท็นเท’

“มิซาโตะ นี่ลูก...” ยาสึโกะจ้องหน้าลูกสาว

สีหน้ามิซาโตะไร้ความรู้สึก ไม่ขยับเขยื้อนราวกับวิญญาณหลุดจากร่างไปแล้ว

แต่ในพริบตาต่อมา ดวงตาคู่นั้นก็เบิกกว้าง จ้องไปด้านหลังของ ยาสึโกะอย่างไม่เชื่อสายตา

พอ ยาสึโกะเหลียวกลับมา โทงาชิกิ ลูกโงเงงขึ้นมาพอดี หน้านิ้วมือกุมท้ายทอย

“พวกแก...” เขาคำรามด้วยสีหน้าชิงชังอย่างไม่ปิดบัง สายตาจ้อง มิซาโตะเขม็ง หลังจากที่เขาเซ่ซ้ายทีขวาที ก็ก้าวเท้ายาวๆ เข้าไปหาเธอ

ยาสึโกะเข้าไปขวางหน้าโทงาชิกิไว้ หมายถึงปกป้องมิซาโตะ “หยุดนะ”

“ถอยไป” โทงาชิกิว่าแซนยาสึโกะแล้วเหวี่ยงไปด้านข้างเต็มแรง

ยาสึโกะกระเด็นไปถึงผนังห้อง ล้มก้นกระแทกพื้นจำเริญ

มิซาโตะขยับจะหนี แต่ถูกโทงาชิกิคว้าไหล่ โถมทับด้วยน้ำหนักตัวของผู้ชายวัยฉกรรจ์ มิซาโตะทรุดฮวบลงปอนึ่งของๆ ได้แรงกดทับ โทงาชิกิขึ้นคร่อม จิกผมมิซาโตะ มือขวาตบขาดใส่แก้ม

“หน้อย นังนี้ ฉันจะฆ่าแก” โทงาชิกิคำรามราวสัตว์ป่า

ตายแน่ ยาสึโกะคิด ขึ้นปल่อยไว้แบบนี้ มีหัวมิซาโตะถูกฆ่าตายแน่- ยาสึโกะเหลียวมองไปรอบๆ สิ่งแรกที่เข้ามาในสายตาคือสายไฟของ

โต๊ะอุ๋นซา หล่อนกระซกมันออกมาจากใต้รับ ปลายข้างหนึ่งของสายไฟ
ต่ออยู่กับโต๊ะอุ๋นซา แต่หล่อนก็ถือมันไว้ในมือพลางลุกขึ้นยืน

ยาสี่โกะอ้อมหลังโงงาซึที่กำลังยืนอยู่ด้วยกับมิซาโตะพลางส่งเสียง
คำรามลั่น หล่อนขดสายไฟเป็นวงคล้องเข้าที่คอของเขาแล้วดึงสุดแรงเกิด

โงงาซึส่งเสียงร้องอ้อก ล้มหายหลัง ดูเหมือนตระหนกได้ว่าเกิด
อะไรขึ้น จึงดิ้นรนสอดนิ้วเข้าไประหว่างสายไฟ แต่ยาสี่โกะก็ดึงไว้สุดแรง
ใจคิดว่าขึ้นปล่อยมือตอนนี้ จะไม่มีโอกาสอีกแน่ มิน่าข้า คราวนี้แหละ
เจ้าหมอนี้จะตามถึงสู่พวกตนเป็นตัวช่วยขนานแท้

แต่ถ้าเทียบแรงกันแล้ว ยาสี่โกะไม่มีทางชนะได้ สายไฟในมือก็ชัก
จะลั่น

และตอนนั้นเอง มิซาโตะก็เกาะนิ้วของโงงาซึที่เหนียวสายไฟอยู่ออก
แถมขึ้นนั่งทับชายคนนี้ หยดยังไม่ให้เขาอาละวาดสุดกำลัง

“แม่ เร็วเข้า เร็วๆ” มิซาโตะตะโกนเร่ง

ไม่ใช่เวลามัวลังเล ยาสี่โกะหลับตาปี พุ่มแรงสุดตัวใส่แขนทั้งสอง
ข้าง หัวใจของหล่อนเต้นตุ้มตาม หูฟังเสียงสูบฉีดเลือดพรุ่งพรั่งในกาย ขณะ
ดึงสายไฟไม่ยั้งมือ

ตัวเองก็รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน มารู้สึกตัวก็ตอนที่ได้ยินเสียง
ร้องเรียกเบาๆ ว่า แม่...แม่...

ยาสี่โกะค่อยๆ ลืมตา หล่อนยังกำสายไฟแน่น

เบื้องหน้าคือศีรษะของโงงาซึ ดวงตาเบิกโพลงกลายเป็นสีเทาเหม่อ
มองอย่างเลือนลอย ใบหน้ากลายเป็นสีเขียวคล้ำเพราะเลือดคั่ง สายไฟที่
รัดคอจม ทิ้งรอยสีเข้มไว้บนผิวหนัง

โงงาซึไม่ขยับเขยื้อน น้ำลายย่อยหยดจากริมฝีปาก ที่จมูกมีของ
เหลวทะลักออกมา

ยาสี่โกะร้องเหวอ โยนสายไฟทิ้ง หัวของโงงาซึหล่นลงกระแทกพื้น
ดังโป๊ก แต่เขาไม่ได้กระดิกกระเดี้ยแม้แต่หน่อย

มิซาโตะลงมาจากร่างของเขอย่างหวาดๆ กระโปรงชุดนักเรียนยับเยิน เธอทรุดตัวลงนั่ง หลังพิงฝา ดวงตาจับจ้องที่โทงาชิ

สองแม่ลูกพูดไม่ออกครู่ใหญ่ สายตาทั้งสองยังตรึงอยู่กับร่างของชายที่ไม่ขยับเขยื้อน มีแต่เสียงจ๋าๆ- ของไฟนอนที่ดังกึกก้องในหุยาสี่โกะ

“ทำไงดี...” ยาสึโกะหลุดร่ำพรั่งออกมา ในหัวยังคงขาวโพลน “พลังมือสาปชะแล้ว”

“แม่...”

เสียงนั้นทำให้ยาสึโกะเบนสายตาไปทางลูกสาว แก้มของมิซาโตะขาวเผือด แต่ตาแดงก่ำด้วยสีเลือด ได้ดวงตามีคราบน้ำตา ยาสึโกะไม่รู้ว่เธอร้องให้ตั้งแต่เมื่อไหร่

ยาสึโกะมองโทงาชิอีกครั้ง ความรู้สึกซับซ้อนกึ่งอยากกึ่งไม่ยากให้เขาพื้นเข้าครอบงำจิตใจของหล่อน แต่ชัดเจนแล้วว่าไม่มีทางที่เขาจะฟื้นคืนชีพได้อีก

“เจ้าหมอนี่...มันผิดเองนะ” มิซาโตะหดขาเข้ามา โอบหัวเข้าไว้ ชูกหน้าลงไประหว่างหัวเข้า เริ่มร้องไห้กระซิกๆ

ทำไงดี- ขณะยาสึโกะร่ำพรั่งอีกครั้ง เสียงอินเตอร์คอมก็ดังขึ้น หล่อนสะดุ้งตกใจจนตัวสั่นราวกับเป็นตะคริว

มิซาโตะพลอยเงยหน้าขึ้นด้วย คราวนี้น้ำตาไหลพรากลงมาอาบแก้ม สองแม่ลูกสบตากัน ไต่ถามด้วยสายตา ใครกันนะ มาเอาบ้านนี้-

ตามมาด้วยเสียงเคาะประตู เสียงผู้ชายก็ดังขึ้น “คุณฮานาโอกะ”

เสียงคุ้นหู แต่นึกไม่ออกทันทีว่าเป็นเสียงใคร ยาสึโกะขยับเขยื้อนไม่ได้ราวถูกผีอำ ได้แต่มองหน้ากันกับลูกสาวต่อไป

มีเสียงเคาะซ้ำอีกครั้ง “คุณฮานาโอกะ คุณฮานาโอกะ”

ดูเหมือนคนที่อยู่อีกฟากของประตูรู้ว่าพวกยาสึโกะอยู่ในห้อง ครั้นจะไม่ออกไปรับหน้าก็ไม่ได้ แต่ในสถานการณ์แบบนี้จะเปิดประตูอย่างไรดี

กลลวงซ่อนตาย หนึ่งในซีรีส์กาลิเลโออันโด่งดังไปทั่วโลก
นวนิยายชิ้นเอกของอิงาซิโนะ เคโงะ ที่นักอ่านชื่นชอบอันดับ 1 ในญี่ปุ่น
ด้วยยอดขายมากกว่า 2.2 ล้านเล่ม ชนะเลิศรางวัลนาโอกิ ครั้งที่ 134 ปี 2005
แปลแล้วกว่า 28 ภาษา ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์
ในจีน เกาหลี ญี่ปุ่น สำหรับอินเดียรับชมได้ทาง Netflix

ครูมัธยมปลาย อิชิงามิ อัจฉริยะด้านคณิตศาสตร์
ใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างหม่นเหงา แอบมีใจให้ยาสึโกะแม่ม่ายลูกติดเพื่อนข้างห้อง
เมื่อรู้ว่าสองแม่ลูกพลั้งมือฆ่าอดีตสามี เขาจึงวางแผนอำพราง
การฆาตกรรมสมบูรณ์แบบเพื่อช่วยหญิงสาวที่แอบรัก
น่าเศร้าที่ ยุกว่า มานาบุ อดีตเพื่อนสนิทของอิชิงามิทำสุโขปริศนาคดีนี้
"การตั้งโจทย์ที่ไม่มีใครแก้ได้" กับ "การแก้โจทย์นั้น" อะไรจะยากกว่ากัน!?
อัจฉริยะที่ใช้คณิตศาสตร์ปกปิดฆาตกรรม เพื่อยืนยันความรักแสนบริสุทธิ์
"หากคุณมีความสุข การกระทำทั้งหมดของผมนักไม่สูญเปล่าแล้ว"

ฉบับภาษาไทยพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ รัก ลวง ตาย โดยสำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์
จนมาถึง "กลลวงซ่อนตาย" โดยสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น
ล้วนเป็นที่รักของผู้อ่านในประเทศไทย

กลลวงซ่อนตาย (ฉบับแปลใหม่)
SN0078 บัญชีเลข

www.booktime.co.th

กลลวงอ่าน

@booktime